



ЦСР

ОПШТИНЕ СТАРА ПАЗОВА

ЦЕНТАР ЗА СОЦИЈАЛНИ РАД
ОПШТИНЕ СТАРА ПАЗОВА

ПРОЈЕКАТ

ИМАМ ПРАВО НА ЗАШТИТУ

УСТАНОВЕ

ПОРОДИЦА

СУД

ПОЛИЦИЈА

ЗДРАВСТВЕНА
УСТАНОВА

НЕВЛАДИНЕ
ОРГАНИЗАЦИЈЕ

ДРЖАВНИ
ОРГАНИ

ЦЕНТАР ЗА
СОЦИЈАЛНИ РАД

ТУЖИЛАШТВО

ПОЈЕДИНАЦ

ПРЕДШКОЛСКА
УСТАНОВА

ШКОЛА

ТЕЛО ЗА РОДНУ
РАВНОПРАВНОСТ

УДРУЖЕЊА
ГРАЂАНА



Пројекат "Имам право на заштиту" је подржао
Покрајински секретаријат за социјалну политику,
демографију и равноправност полова.





ФОТОГРАФИЈЕ СА ОДРЖАНИХ ТРИБИНА

Уводна реч

Пројекат »Имам право на заштиту« реализован је у укупном трајању од 11 месеци током 2017. и 2018. године.

Финансијер пројекта је Покрајински секретаријат за социјалну политику, демографију и равноправност полова. Носилац пројекта односно реализатор активности је Центар за социјални рад општине Стара Пазова.

У реализацији пројектних активности, осим стручњака Центра за социјални рад, учествовали су и сарадници из Основног јавног тужилаштва, Полицијске станице, Основног суда, Дома здравља, Радио-телевизије Стара Пазова и основних школа у старопазовачкој општини.

У оквиру пројекта одржане су трибине на тему *»Заштита од насиља у породици у светлу Закона о спречавању насиља у породици«* и *»Оснаживање жртава насиља у породици – упознавање са правима, ресурсима и поступцима за остваривање права«* у:

- Старој Пазови - 12.09.2017. и 17.10.2017. године
- Новој Пазови - 19.09.2017. и 24.10.2017. године
- Војки - 03.10.2017. и 07.11.2017. године
- Голубинцима - 10.10.2017. и 14.11.2017. године
- Старим Бановцима - 11.10.2017. године и
- Новим Бановцима – 15.11.2017. године

Одржане су и радионице на тему *»Медијација у породичним и имовинско-правним односима«* у Старој Пазови током новембра 2017. године.

Трибине на тему *»Заштита од насиља у породици у светлу Закона о спречавању насиља у породици и права жртава – упознавање са правима, ресурсима и поступцима за остваривање права«* одржане су у оним насељима у општини која нису била обухваћена пројектним активностима 2017. године, а реализоване су током септембра и октобра 2018. године.

Трибине на тему *»Оснаживање жртава по изласку из насиља и сарадника за пружање помоћи жртвама«*, одржане су у:

- Старој Пазови - 17.10.2018. године
- Новој Пазови - 25.10.2018. године
- Војки - 07.11.2018. године
- Голубинцима - 14.11.2018. године
- Старим Бановцима - 28.11.2018. године

Трибине је посетило више од 800 грађана и сарадника из свих насеља у општини Стара Пазова, као и значајан број стручних радника из система социјалне заштите из суседних општина.

Грађани су са великом пажњом и интересовањем пратили излагања предавача и активно су учествовали у дискусијама. Резултати евалуације показали су да су грађани усвојили и проширили своја знања о поступању државних органа и установа у случајевима насиља у породици у складу

са новим Законом, као и да су стекли сазнања о правима, доступним ресурсима и поступцима за остваривање права жртава насиља.

Коментари учесника трибина:

- »Врло поучна трибина, са одличним предавачима. Тема актуелна, веома прецизно и разумљиво презентована. Требало би чешће организовати скупове овог типа, напосто из разлога што грађани немају праву слику онога што центар за социјални рад уствари ради. Мој лични доживљај је врло позитиван и убудуће ћу се врло радо одазивати на ваше позиве за присуствовање оваквим скуповима. Срећно и честитке целом тиму!»
- »Трибина је била занимљива, корисна и доста сам научила.«
- »У свим местима држите предавања стално. Хвала!»
- »Свиђа ми се трибина и слажем се да треба што више едуковати грађане на тему насиља, што у породици, што у школама.«
- »У потпуности интересантно и корисно за све нас.«
- »Добро је то што се и код нас организује трибина (да је и раније!) и треба редовно да се одржава колико је то у могућности.«
- »Хвала на дивном предавању које је било веома јасно и може много помоћи убудуће у животу. Предавачи су дивни. Хвала вам пуно што сте дошли у наше место.«
- »Задовољна сам присуствовањем на трибини и презентовањем на јасан, прецизан и довољно информативан начин и врло сам задовољна због изношења примера из праксе јер искуство и мишљење колега из струке увек је добродошло за унапређење даљег стручног рада у пракси. Хвала на позиву.«
- »Сматрам да су овакве трибине јако велика подршка свима нама који су прошли неки облик насиља. Трибина би требало бити више, јер сваки разговор са вама помаже. Хвала.«
- »Ова предавања су одлична. Сазнала сам о многим својим правима.«
- »Подржавам рад институција у овој области.«
- »Потребно је што више говорити о овој теми, а посебно је потребно законе спроводити у дело. Тимски рад је веома битан.«
- »Тема јесте и актуелна и тешка, али нам је много значило навођење досадашњих искустава свих ових установа и конкретне активности у решавању проблема насиља.«

Током октобра и новембра 2018. године, спроведен је литерарни/ликовни конкурс на тему »Имам право на заштиту« у свим основним школама на територији општине Стара Пазова. У реализацији ових активности ангажовано је 10 наставника који су направили избор најбољих радова из својих школа. Укупно 20 радова награђено је пригодним поклонима, а литерарни и ликовни радови део су ове публикације и планирано је да буду објављени и у локалним медијима.

Имам право на заштиту...

У једном граду је живела породица коју су чинили отац, мајка и четрнаестогодишња ћерка. Ћерка је редовно ишла на часове балета и трудила се да буде добар ђак у школи. Почела је да мршави, али је њена мама мислила да је то због пубертета.

Једном, док је тренирала балет, њихова ћерка се онесвестила током играња. Учитељ је одмах позвао хитну помоћ, која је одвела девојчицу. Родитељи су отишли брзо код лекара и питали га шта се догађа са њиховом ћерком. Лекар им је рекао да она болује од анорексије и да се од те болести може смршати и до 20 килограма. Мајка је сматрала да је најбоље да испише ћерку са балета како се не би додатно исцрпљивала. Отац је почео да се расправља са њом и рекао је да то неће моћи и да ће она и даље ићи на балет, са чим се мајка није сложила.

Сутрадан су довели ћерку из болнице. Она је отишла у своју собу, а мајка код учитеља балета да је испише. Чим је мајка отишла, отац је ушао у ћеркину собу и почео да виче на њу а затим ју је и ударио. Девојчица је само плакала и тресла се од страха. Сутрадан се девојчица опет онесвестила и завршила код лекара. Лекар је рекао да је стање јако тешко и да девојчица мора више јести. Мајка јој је сваког дана кувала омиљену храну, не знајући зашто се њој ништа не свиђа и зашто јој храна не прија. Једног дана се мајка раније вратила кући са посла и видеела свог мужа како бије њихову ћерку. Хтела је да га спречи, али је он постао агресиван и према њој. Пошто је видеела да не може да уразуми мужа, позвала је полицију. Полиција је дошла и одвела насилног оца. Ћерка је после рекла мајци како је отац често ударао, али да није хтела да јој каже јер није желела да она буде несрећна и да отац и њој науди.

Мајка јој је рекла како је требало одмах да јој каже и да нико не треба да трпи насиље. Мајка и ћерка су се одселиле и живеле срећно и задовољно у миру и љубави. Свако има право на заштиту, па и од најближих ако су насилни.

*Мирјана Илијин, VI-2
ОШ »Милан Хаџић« Војка*

Имам право на заштиту...

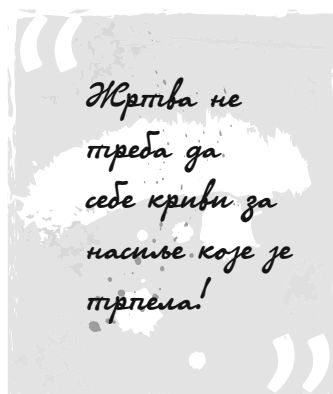
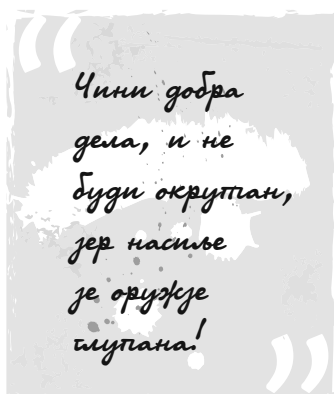
Нажалост, живим у времену у ком сам често сведок насиља. Насиље је свуда око нас, било физичко или психичко. Питам се често зашто је то тако и зашто људи нису бољи једни према другима. Шта је разлог свему томе? Зар међу људима више не постоје љубав, слога и праштање? Гледам и питам се – како неко може да удари мајку своје деце или да вређа најближег члана своје породице?

Хвала Богу, срећна сам што не живим у насилној породици. Мажена сам, пажена, и не оскудевам ни у чему добром. Ипак, саосећам са онима који пате или су жртве насиља. Сматрам да свако дете и сваки одрастао човек има право на срећу и радост. Пеку ме сузе деце која трпе насиље и осећам тугу. Желим да их утешим неком лепом речју или топлим загрљајем.

Апелујем на све оне који чине зло због ког други пате да покушају да се промене и почну да воле своје најближе које сада запостављају или се насилно према њима понашају. Волите се, људи, и не дајте да вас заслепи зло и бес! Само тако неће више бити дечијих суза и туге. Свако дете је анђео Божији и рођено је да се смеје и ужива у лепоти живота.

Зато што сам још увек дете из свег гласа вичем: »Стоп насиљу!«, и молим све људе да помогну онима који осећају бол и јад због неких људи без срца. Волите се, људи; то је довољно за срећу!

Маја Симић, VI-2
ОШ »Милан Хаџић« Војка



Стоп насиљу

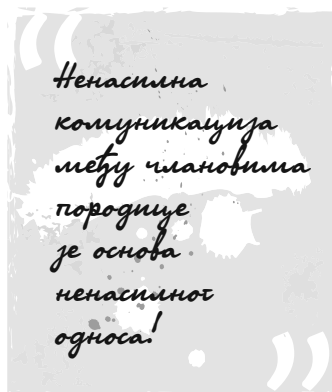
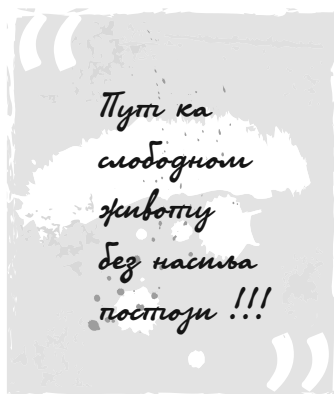
Како бих живела срећно и здраво,
на заштиту треба да имам право.

Свака породица треба да буде срећна.
Насиљу у њој нема места.

Насиље може нестати лако
ако се у победу укључи свако.

Разговором можеш решити све.
Нећемо подржати насиље!

Теодора Грабовица, VII-3
ОШ »Бошко Палковљевић – Пинки« Стара Пазова



Спречавање насиља у породици

Тата је витез
и тера сваку муку.
Он пружа љубав деци
и никад не подиже руку.

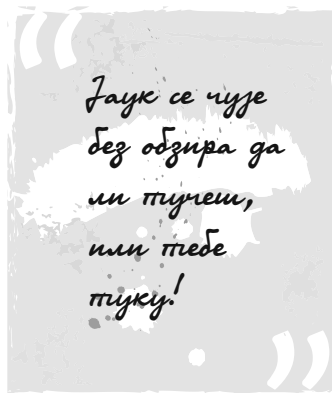
Мама је вила,
у облаке нас диже,
љуби, грли, чува,
глас не подиже.

Ако се витез и вила
удруже против свог чеда,
ко ће да му пружа љубав?
Ко ће мира да му да?

Када бес преовлада
у мами и тати,
ништа не може
на старо да их врати.

Насиље није право решење,
може да изазове многе проблеме.

Размисли још два-три пута,
пре него што се досетиш руке или прута.



Теодора Ракетић, VII-3
ОШ »Бошко Палковљевић – Пинки« Стара Пазова

Имам право на заштиту...

Пробудим се, упалим телевизор, а на вестима насиље. Отворим новине и у чланку насиље. Да ли је највећи проблем данашњице – насиље? Сетих се приче о две јабуке; на изглед исте, здраве, румене. Једну су ударили, гњечили, бацали из руке у руку, лупали о клупу... Падала је на под. Према другој су били пажљиви, нежни, брижни, додиривали се длановима да она не би пала. И после свега изгледале су исто. Када су их пресекли, нису биле исте. Прва је била угњечена, потамнела у средини, из ње је цурио сок као сузе. Друга је била чврста и једра, пуцала при сваком залагају.

И ми, људи, смо као ове две јабуке. На изглед исти: неко има дужу, неко краћу косу, неко је светлији, неко тамнији, али сви смо веома слични. А шта носимо у души, знамо само ми.

Колико год ме брину лоше вести и слике, колико год се најезим и уплашим од таквих прича, колико год ме боли патња оног ко је жртва, још више ме уплаши, заболи, разочара и разљути пасивност и равнодушност људи који то посматрају. Питам се да ли је насиље постало нормална појава? Зашто се у људима не јавља потреба за заштитом слабијег, угроженог? Бог нам је дао моћ размишљања, по томе се разликујемо од животиња. Да ли се људи претварају у животиње када немају потребу да помогну човеку у невољи?

Учили су нас да је човек хумано биће, племенит, милосрдан, човекољубив. Где су ти атрибути човека? Да ли је хуманост заспала или смо је истребили? Како да се осећам безбедно када је хуманост нестала, када у аутобусу беспомоћну девојчицу напада манијак, а около двадесеторо одраслих људи не реагује?!

Надам се да је хуманост само заспала. Она се буди у породици, добрим односима, комшилуку и школи. Она је као љубав: што је више делиш, то је више имаш. Зато је не треба штедети. Врлина је штитити слабијег од себе, помоћи човеку у невољи, не ћутати на насиље, не бити слеп на неправду. Без обзира на пол, године, боју косе и коже свако од нас може бити жртва, а исто тако и витез, јунак, заштитник. Савладати сопствени бес и гнев је снага и врлина човека. Сила је оружје слабих, ненасиље оружје јаких.

*Сара Пекић, VII-1
ОШ »23. Октобар« Голубинци*

Имам право на заштиту...

Имам право на живот леп,
слободни цвет, и птичји лет.

Имам право на вечну срећу,
тугу нећу, већ љубав већу.

Имам право на дивоту ону,
помоћ твоју, и заштиту своју.

Сандра Ступар, VII-2
ОШ »23. Октобар« Голубинци

Насиље је увек
злоупотреба и
дисбаланс моћи
коју један члан
породице има у
односу на другог/
друге!

Назвешта
зната којом
човечанство
располаже је
ненасиље!

Жртви је
потребно
разумевање,
никако
сажаљење!

Имам право на заштиту...

Мислим да је најлепши период у скоро свачијем животу детињство. Срећно детињство је основно право сваког детета. Међутим, неким је то право ускраћено.

Данас сам срела једног дечака, Мишу. Ишао је сам, док су сви његови другари ишли у неким групицама. Био је тужан. Плакао је. Ходао је улицом снужен, слегнутих рамена. Пришла сам му. Питала сам га шта му је. У три реченице ми је испричао своје тужно и тмурно детињство. Његов тата је тукао његову маму. Он се по цео дан сакривао у орману да не би и он добио батине. Целог дана сам размишљала о томе. Легла сам у кревет, једва сам заспала, а када сам заспала, почела сам да сањам један јако интересантан сан. Радило се о томе да сам ја била на месту тог дечака, односно не баш на његовом месту, већ поред њега. Ја сам била велики плишани меда којег би он, чим би се уплашио, снажно грлио. Седела сам у орману. Одједном, чула сам вику и јауке. Затим су се чули кораци. Уплашила сам се. Врата су се нагло отворила. На сву срећу, то није био Мишин отац, већ Миша. Брзо је ушао у ормар. Била са преплашена колико и он. Опет сам чула корак. Били су све гласнији и гласнији. Неко нам се приближавао. Врата од ормара су полако почела да се отварају. Дечак је снажно почео да ме грли. Чак су му и сузе навирале на очи. Његов тата је стајао на вратима. Гледао је зачуђено у мене и Мишу. Када је видео колико снажно ме он грли, насмејао се, па чак мало и заплакао. Извинио му се за све своје лоше и нагле поступке, чак је обећао да то никад више неће радити. Загрлио је свог сина и као да је све одједном било лепо.

Пробудила сам се, било је време за школу. На путу до школе срела сам Мишу. Скоро да га нисам ни препознала, више није плакао нити био тужан, већ сасвим супротно – био је весео, насмејан, сунце га је просто озарило. У школу је дошао са својим татом. Као да се мој сан уствари и десио.

Сви треба да имају право на заштиту, задовољно и срећно детињство. Попричајте увек са неким о својим проблемима. Попричајте прво са старијима, јер се старији више разумеју, јер имају више искуства. Попричајте са родитељима, са друговима. Немојте живети у тишини.

*Марта Курузовић, VI-3
ОШ »Растко Немањић – Свети Сава« Нова Пазова*

Имам право на заштиту...

Тешко је причати на ову тему, и кад си је проживео лично и кад ниси. Тешко је уопште схватити зашто се повређује било ко, а камоли неко најближи.

Веома је напорно када знаш да, ако прекорачиш праг своје сопствене куће, крећу проблеми. Некада желиш да се задржиш на мањим проблемима, јер си свестан да када њих решиш, долазе већи, који се можда неће решити. Ужасна је сама чињеница да постоје људи који не решавајући проблеме уништавају нешто што су годинама градили, нешто за шта су дали цео свој живот. Уништавају своју породицу. Многи животи су угрожени, а оно што је најстрашније је то што су многи одузети. Много случајева насиља није пријављено, а ћутање се насиљем одобрава. Оно што почне вриском, не сме се завршити ћутањем.

Насиље се не пријављује из разних разлога, али не разумем зашто да се оно не спречи док последице не буду трајне. Први разлог су претње. Особе су превише уплашене да би причале, па временом постану и психички лабилне. Други разлог је љубав. Особа која трпи насиље превише воли своју породицу и не жели да се она распадне. Тешко је одрећи се онога што волиш, онога због чега си једном направио нови живот. Сви који породично насиље нису доживели превише олако схватају пријављивање. Моја другарица, нажалост, трпи насиље. Родитељи су јој разведени, а она са својом сестром живи код мајке. Међутим, често им се отац напије, па долази код њих и напада их, некада и физички. Када сам је питала зашто то трпи и зашто то не пријави, рекла ми је само да она уопште није ни хтела да јој се родитељи разведу. Шта да јој кажем? Само сам је загрлила.

И даље не разумем зашто се све то дешава. На то никада нећу добити одговор. Схватам да су насилници и жртве нестабилни умови, а људски мозак је превише компликован да бисмо знали све његове тајне. Такође, никад нећемо схватити праву цену живота, сва док не осетимо да смо угрожени на својој кожи.

Насиље није нешто нерешиво, али исто тако није ни нешто што се лако може решити. Постоје људи који могу да помогну, којима је то посао. А ми остали? Чак и ако не можемо да поправимо ситуацију, можемо да урадимо нешто што ће ту особу учинити срећном и што ће јој показати да, колико год било тешко, има поред себе неког ко је воли и ко жели да је заштити.

Софија Пер, VII-4

ОШ »Растко Немањић – Свети Сава« Нова Пазова

Насиље у породици

Насиље у породици се сматра најраспрострањенијом врстом насиља у друштву. Наводи се да је вероватноћа напада, повређивања или убијања у породици три пута већа него вероватноћа да ћете бити нападнути на улици.

Ова врста насиља која је скривена, у прошлости је била у великој мери потцењена. А митови о насиљу у породици на жалост постоје још у главама неких људи. Не треба се правити да нам није битно ако свакодневно чујемо иза затворених врата вику и плач. И мислити да та особа то заслужује јер неког провоцира. А да насилник мисли да неки шамар неће никоме нанети штету и да се он тада када удара, лепо понаша према жртви и да то жртви не смета. Ако насилник осећа да има право да казни и контролише своје жртве то већ није породично насиље, то је већ проблем друштва које мора заштитити своје жртве од било ког починиоца чак иако је он близак члан породице. Сама чињеница да нас је неко близак повредио је компликованија и сложенија за све стране. Сваки случај је јединствен и захтева помоћ стручњака. И тада жртва има прилику да схвати да није једина са тим проблемом и да за све постоји решење. Проблем насиља у породици регулишу закон и полиција, који имају и задатак да заштите жртву од нападача и да помогну жртви у тој тешкој ситуацији.

Породица би требало да буде најсигурније место за све нас. Али имала сам прилику да је неко мени веома близак био мета породичног насиља. И да је живео уз сталне претње. Ја не знам шта бих радила у тој ситуацији, али мислим да нико нема појма шта би радио све док се и сам не нађе у тој ситуацији. Јер нико не воли да тако живи.

Клара Фитош, VII-2

ОШ »Херој Јанко Чмелик« Стара Пазова

Насиље у породици

Читајући у новинама или гледајући на телевизији сваки дан смо све више изложени причама о насиљу.

Насиље у породици је поступак којим један члан породице угрожава физичко и душевно здравље, слободу или мир другом члану породице. Постоје четири врсте насиља. Физичко насиље подразумева физичку повреду нанесену члану породице. Психичко насиље је у већини случајева засновано на претњама, стварању напетости и немира код угрожене особе. Сексуално насиље је тежа повреда полне слободе, сексуално злостављање или понижавања. Економско насиље је одузимање новца или вредних ствари као и забрана жртви коришћење зарађеног новца. Ту би још спадала и забрана заснивања радног односа у циљу стварања зависности или угрожавања физичког опстанка. Ја не познајем ни једну жртву насиља у породици, али сам чула пар прича о томе како муж туче своју жену због неких ситница, али се жена плаши да га пријави, јер има страх да ће мужевљево понашање бити још горе кад сазна да га је она пријавила. Такође сам одгледала неке емисије о насиљу у породици, где су жртве биле деца и жене. Мислим да су деца најугроженија, када гледају насиље у породици, а не знају како да помогну жртви, а и када су директне жртве. У већини случајева мисле да њима нема помоћи и не знају од кога да је траже. Сваким доживљеним насиљем губимо осећај слободе и добијамо страх од свих људи, јер кад једном то доживимо од једне особе више не знамо шта треба да очекујемо од осталих. Свако насиље оставља неки траг на жртви заувек. Моје мишљење је да ако знамо неку жртву било каквог насиља, треба да пријавимо насилника и помогнемо жртви. Насиље је кривично дело. О насиљу треба причати, а не ћутати и трпети то.

Можда доста људи око нас трпи неку врсту насиља, али ћути из страха. Надам се да ће се број насиља смањити и да ће свако имати свој мир, слободу и да ће живети без икаквог страха.

Јана Уијак, VII-1

ОШ »Херој Јанко Чмелик« Стара Пазова

Имам право на заштиту...

Насиље у породици је све чешћа појава, која се код нас дешава из дана у дан. Нико не би требало да насиље трпи, као ни да га спроводи.

Тешко је гледати људе за које смо мислили да су нам породица како врше насиље над нама. Имамо осећај да то нису више те особе које су биле. Поред насилника, и људи који знају и примећују да насиље постоји у одређеној породици, а нимало не реагују, сматрају се једном врстом насилника, такође. Није у проблему само особа која га трпи, већ и сама особа која је насиље започела, јер та особа има психичке проблеме и о томе мора да прича са стручњаком. Када бих приметила да неко из мог разреда, школе или уопште било које дете трпи насиље, питала бих родитеље да позову полицију, али само са чврстим доказима да насиље стварно постоји. Жртва насиља се вероватно пита како је могуће да се то њој деци или зашто би неко ко је њој толико близак то урадио, па јој је тешко да разуме зашто се све то дешава. Још теже јој је да одлучи шта да учини, да ли да каже, ћути или се посаветује са неким пријатељем. Једини прави одговор јесте да жртва насиља мора сама, односно уз помоћ неког пријатеља, да пријави полицији или да се поприча са особом која врши насиље. Можда насилник није био одувек такав и можда не жели, али колико год се труди не може да се смири и обузда, а можда једноставно проналази свој спас у томе што малтретира неког другог како би решио своје проблеме.

Насиље је постало толико честа појава да смо се већ навикли на њега. Ипак, колико год насилника има, свака жртва треба да има право на заштиту и то право искористи, сама или из помоћ других, свеједно је.

Драгана Недељковић, VII-2

ОШ »Вера Мишчевић« Белегиш (издвојено одељење Сурдук)

Имам право на заштиту...

Свако дете има право да има срећно детињство. Али ако га нешто мучи, најбоље је да то одмах каже.

Дете, каквог год узраста да је, проведе бар десет посто времена свог детињства у стрепњи због насиља. Најгоре насиље спада у породично насиље и ту деца психички настрадају. Детету су најпотребнији љубав и пажња. Због родитељских расправа, па чак и развода родитеља, долази до тога да се њихово дете осећа разочарано, запостављено или несигурно. Чак постоје и шансе да то дете, због немарности родитеља, у будућности буде насилник или делинквент ако уђе у лоше друштво, јер тада се осећа јачим. У породичном насиљу постоје физичко и психичко злостављање. Психичко насиље родитељи над својом децом врше када му не показују нимало љубави и стално му дају негативне коментаре. Физичко злостављање је када родитељ удари своје дете, а нанесе му веће телесне повреде. Такође, физичко насиље може бити вршено пре него што је дете рођено, ако је трудница трпела злостављање током трудноће или водила нездрав живот конзумирајући алкохол и цигарете. Када родитељи имају проблем, треба да га решавају смирено и полако и наравно, да се не расправљају у близини детета, јер за све постоји начин и мирно решење. Уколико већ видимо, односно приметимо да неко има проблем код куће, треба поразговарати са особом ван те породице, а ако је стање у породици веома лоше, треба се обратити некоме старијем, некоме из школе, тј. директору или педагогу, па чак и полицији. Јер, нажалост, деца су највеће жртве у породичном насиљу.

Никада не треба ширити мржњу и негативност, већ љубав и позитивност, нарочито у породици, јер то одлучује о судбини детета.

Милана Цицвара, VII-2

ОШ »Вера Мишчевић« Белегиш (издвојено одељење Сурдук)

Имам право на заштиту...

Хеј, децо целог света,
знате ли колика је ова планета?
Хеј, одрасли, станите мало,
да чујемо колико вам је до нас стало!
Јурите, журите, хајде застаните,
да нас мало боље погледате.
Јесам ја дете са овога света,
али ми неправда ужасно смета.
Сви нешто пишу о срећи и весељу,
а нико не види истину целу.
Чуо сам приче разне
и мислио да су то оне дечије празне.
А онда је једног дана
дошла моја другарица Ана
са причом како је остала сама,
јер је тату убила мама.
Био сам уплашен и ван себе,
али одмах помислих и на себе.
На сву децу са ове планете
која ће можда проживети ове дане уклете.
Ана је била љута и бесна,
и ваљда јој је и јакна била тесна.
Увис ју је бацила као заставу белу којој се предала.
Одведоше је неки непознати људи.
Хеј, станите, јесте ли луди?
Одведоше је, не знам куда,
а у мом срцу остаде туга.
Видите ли ви одрасли колико нам
ваша љубав бола наноси?
Помисли ли њена мама
да је Ана сада сама?
Хеј плането, она није сама,
на теби још има много несрећних Ана.
Зато вас одрасли стварно молим,
нека нас ваша љубав не боли.
Дајте нам љубави и мало среће,
и никада туге бити неће.

Лука Познић, VII-1

ОШ »Симеон Араницки« Стара Пазова

Имам право на заштиту...

Имам право да проговорим
то ми одузети не можете!
И да било шта кажете,
нећу више да ћутим.

Када сам заштићена,
да ли ми неко нешто сме?
Да ли може да ми руши сне?
Мора ли детињство бити ружна успомена?

Зар деца треба да расту гладне,
живе уз освету,
да би себи приуштили пару проклету,
а сећали се детињства срамна?

Зар је потребно одвајати децу од родитеља?
Зар се не може догодити бар мала промена?
Зар се људи не мењају из корена,
из насилника у добротинитеља?

Можда баш то дете може променити свет,
али оно нема услове
да састави слагалицу у назначене делове!

Допустимо деци да започну свој лет
јер свако има право на заштиту,
као Бамби на своју кошту.

*Ивона Манојловић, VII-1
ОШ »Слободан Савковић« Стари Бановци*

Имам право на заштиту...

Породица свима треба,
она је ослонац и наша снага,
али некада тако и није,
породица често ружну тајну крије.

Тајна је можда да се дете бије,
а да ништа, баш ништа,
скривало није.

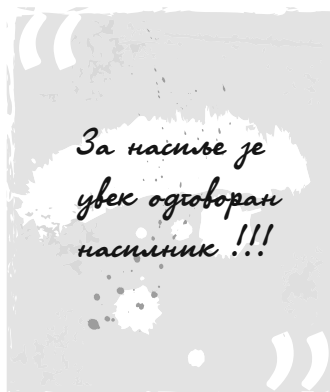
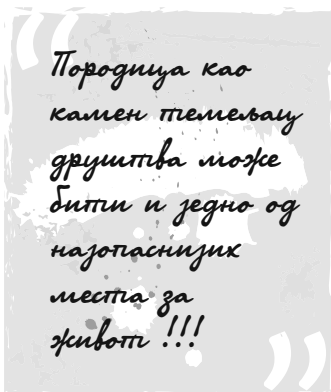
Тајна је можда да мама и тата
често пред дететом
затворе врата.

Тајна је и ово,
а мисле да није,
када се виче, свађа или пије.

Ако се то деси, ти
слободно кажи,
знај да баук није,
насиље у породици – не сме да се крије!

Ана Савић, VII-3

ОШ »Слободан Савковић« Стари Бановци



Имам право на заштиту...

Има једна девојчица која је осетљива и у њеним очима се често виде сузе. Потребно је да јој се само неко грубље обрати и та задржана суза крене. Многи су је исмејавали због тога, а мени је било жао. Није имала праве другаре, а своју тугу носила је из куће која је за њу и била извор туге, јер касније се открило да је имала грубе родитеље који нису имали разумевања за њену осетљивост.

Деца су радознала и хтели су да је повреди својим директним питањима на које је само тугом давала одговоре. Знам како то изгледа: када те нешто заболи, онда они остају при томе да те задиркују.

Ја сам је посматрао са стране, а када је њена мајка дошла у школу, видео сам да је груба жена по том што је грубо причала са наставницима и схватио сам да је тако дрска и према њој. Касније ми је причала када би добила неку лошу оцену они су је кажњавали батинама.

Свако има право на заштиту и то говорим и у своје и у њено име.

*Никола Ранисављевић, VI-2
ОШ »Никола Тесла« Нови Бановци*

“ Свако може
бити жртва
насиља у
породици,
не постоји
типичан
профил жртве! ”

“ Породица
је основна
ћелија
друштва! ”

“ За насиље
нема
оправдања !!! ”

Имам право на заштиту...

У животу никад није као у бајци. Не може све да иде како ми желимо.

Неки родитељи можда нису провели добар дан или имају проблема на послу и због њиховог незадовољства често настаје насиље у породици.

Детету је потребна пажња, а ако је нема, осећаће се тужно и усамљено и као да га нико не воли. Тражи нежност и пажњу као цвет којег ако не пазиш и не мазиш, увене.

Насиље је као неман која има лице, понижења, батина и свега што је ружно.

Најтужније од свега је да дете мора да се брани од оних које воли, а то су родитељи који можда у свом срцу немају довољно љубави и уместо да их заштите од других, оно би тражило помоћ због њих, али из страха не сме.

То се крије јер је срамота да те најближи малтретира и понижава. Некад само једна погрешно изговорена реч или ружан поступак може оставити трајне последице.

Мислим да су родитељи мало себични када траже од деце да буду оно што не могу.

Своје незадовољство искаљују на детету које није ни за шта криво и тиме не помажу ни себи ни детету.

Родитељи схватају да греше тек када се открије њихово грубо понашање и када им децу одведу, а неки су толико неосетљиви да ни тада не схвате колико греше. Нажалост, у неким породицама не врше насиље само родитељи, већ и други чланови у породици.

Сва деца имају право на живот и да се крећу безбедно. Свако има право на заштиту.

Родитељи, волите своју децу и чувајте их!

Марко Стојнић, VI-2

ОШ »Никола Тесла« Нови Бановци

УЧЕСНИЦИ ПРОЈЕКТА

- ❖ Рада Жугић, директор Центра за социјални рад
- ❖ Дајана Костић, координатор пројекта

ЧЛАНОВИ ПРОЈЕКТНОГ ТИМА:

Центар за социјални рад општине Стара Пазова:

- ❖ Злата Бјелић, дипломирани правник
- ❖ Ивана Савић, дипломирани социјални радник
- ❖ Милка Перендија, социјални радник
- ❖ Благојка Бако, социјални радник
- ❖ Весна Ђорђевић, социјални радник
- ❖ Милијана Новаковић, дипломирани психолог
- ❖ Оливер Ристић, дипломирани правник
- ❖ Тамара Ђорђевић, дипломирани социолог
- ❖ Снежана Лазић, шеф рачуноводства
- ❖ Љубица Суботић, административно-финансијски радник
- ❖ Милан Кочијашевић, возач
- ❖ Петар Зељуг, возач

САРАДНИЦИ:

- ❖ Владимир Николић, јавни тужилац Основног јавног тужилаштва Стара Пазова
- ❖ Марина Чапо, инспектор Полицијске станице Стара Пазова
- ❖ Снежана Улемек - Рацић, судија Основног суда у Старој Пазови
- ❖ Верица Поповић, дипломирани социјални радник ДЗ »Др Ј.Ј. Змај« Стара Пазова
- ❖ Слободан Станковић, новинар Радио-телевизије Стара Пазова
- ❖ Тања Маодуш, наставник, ОШ »Бошко Палковљевић – Пинки« Стара Пазова
- ❖ Сава Ђурђевић, наставник, ОШ »Херој Јанко Чмелик« Стара Пазова
- ❖ Јелена Петровић, наставник, ОШ »Симеон Араницки« Стара Пазова
- ❖ Јан Агарски, наставник, ШОСО »Антон Скала« Стара Пазова
- ❖ Јелена Ђермановић, наставник, ОШ »Растко Немањић – Свети Сава« Нова Пазова
- ❖ Весна Опачић, педагог ОШ »23. Октобар« Голубинци
- ❖ Соња Алексић, наставник, ОШ »Милан Хаџић« Војка
- ❖ Милка Парента, наставник, ОШ »Никола Тесла« Нови Бановци
- ❖ Снежана Коцић, наставник, ОШ »Слободан Савковић« Стари Бановци
- ❖ Емилија Јелачић, наставник, ОШ »Вера Мишчевић« Белегиш

Тина Родић (5. разред)
ШОСО "Антон Скала"
Стара Пазова



Тијана Видаковић (ПЦЗР)
ШОСО "Антон Скала"
Стара Пазова



Елена Радојчић (5. разред)
ШОСО "Антон Скала"
Стара Пазова





ЦЕНТАР ЗА СОЦИЈАЛНИ РАД ОПШТИНЕ СТАРА ПАЗОВА

Ћирила и Методија 18, 22300 Стара Пазова

тел.: 022/310 353; 022/311 930 факс: 022/310 373

e-mail: starapazova.csr@minrzs.gov.rs

Званична интернет презентација: www.csr-starapazova.org

Оснивач: Општина Стара Пазова